

Superateisten

[Og Aagaards hyldest til samme. En fortsættelse fra ORIGO 139.

TEMA: Kritisk videnskabsjournalistik]

Tekst: Knud Aa. Back. **Foto:** Richard Dawkins. Foto: Wikipedia. By David Shankbone - Own work, CC BY 3.0,

<https://commons.wikimedia.org/w/index.php?curid=11639311>

I anledning af Richard Dawkins' 75-års fødselsdag har Berlingskes videnskabsjournalist *Lars Henrik Aagaard* i sin avis den 25/3 2016 skrevet sin hyldest til **Superateisten**. (Artiklens overskrift.)

Og han lægger ud med følgende *grausame Salbe*:

På YouTube ligger et klip hvor den britiske evolutionsbiolog Richard Dawkins går i clinch med en række stærkt troende mennesker. På et tidspunkt krænger en synligt nervøs mand sit hjerte ud og spørger fra tilskuerrækkerne:

»Hvad vil du sige til en kristen som jeg der har fulgt Guds vej i over 50 år, og som har bygget sit liv – ikke på en vrangforestilling – men på Jesus Kristus som en sand klippe?«

Dawkins svar er skånselsløst:

»Jeg mener at du hallucinerer.«

I stedet for (med beundring mellem linjerne) at konstatere at “Dawkins’ svar er skånselsløst”, kunne man måske overveje om ikke et sådant svar reverenter talt bare er for dumt? Hvis Aagaard havde gjort sig den ulejlighed at undersøge Dawkins’ teologi, ville han måske have opdaget at netop dén er yderst primitiv.

Som John Lennox, en oxfordkollega, har bemærket: »Hvis den kristne tro er som Richard Dawkins tegner den, ville jeg heller ikke acceptere den.«

Dawkins’ teologi er ganske enkelt for pubertær. Og det hænger måske sammen med det Aagaard også anfører i sin hyldest til fødselaren:

Som barn havde [Dawkins] en kristen grundindstilling, men i sine teenageår blev han så betaget af evolutionsteorien og af livets kompleksitet at han forkastede enhver tanke om en guddommelig skaber.

På det teologiske område er Dawkins tydeligvis stadig en stor teenager.

For netop i teologisk sammenhæng er en henvisning til livets kompleksitet interessant. På dét punkt har Dawkins haft diskussioner med førnævnte Lennox – og “tabt dem”. Fordi han, Dawkins, ikke kan argumentere med vægt for at information opstår af sig selv ud fra de kendte naturlove. Livets tilblivelse er med al ønskelig tydelighed *ikke* en del af stjernedannelsesprocessen. Som anført i forrige nummer af ORIGO (nr.138, maj 2016) er begrebet FORNUFT i skaberværket ikke noget Dawkins vedblivende kan snakke sig uden om. Og slet ikke nu hvor flere og flere af hans “ateist-kolleger” har taget det med i deres betragtninger om netop livets kompleksitet. For i dag bliver der til stadighed mindre “afstand” mellem en bred skabelsesteologi og naturvidenskaben. En skabelsesteologi der holder sig til trosbekendelsens ord: »Jeg tror på Gud Fader. Himlens og Jordens skaber.«

Aagaard anfører endvidere om Dawkins:

Hvis man vil forstå hans argumenter til bunds, er der ingen vej uden om hans internationale bestseller fra 2006 »Illusionen om Gud«.

Nu mener vi ikke Dawkins nødvendigvis bør mødes med hovedbøjet ydmyghed, og slet ikke når hans argumenter ikke holder – derfor kan vi så anbefale berlingskelæserne (og alle andre) at følge følgende debat om den såkaldte “Gudsillusion”, her:

<http://www.johnlennox.org/jresources/the-god-delusion-debate-with-richard-dawkins/>

Som en kommentar lyder i den efterfølgende debattråd: »I'm disappointed with atheists using ridicule and shaming to win converts. Sounds fanatical to me.« [Jeg er skuffet over den måde ateister bruger hån, spot og latterliggørelse for at vinde proselytter. Det lyder i mine øren noget fanatisk.]

Så vores råd til ORIGO-læserne

er at de *også* læser *Guds bødde** af John Lennox – hvis man *virkelig* vil forstå Dawkins' argumenter. [*Og da den praktisk taget er udsolgt fra forlaget, gælder det om at finde bogen frem af gemmerne fra dengang den blev foræret til alle ORIGOs abonnenter.]

Fra en anmeldelse af *Guds bødde* i Weekendavisen¹: »[...] Dernæst kommer spørgsmålet om den moderne neodarwinistiske syntese kan forklare livets udvikling fra rent fysisk materiale. Det forudsætter som minimum at der ved almindelige kemiske processer kan opstå komplicerede molekyler som er i stand til at reproducere sig selv under de rette ydre forhold. – Lennox påpeger at dette problem slet ikke er løst endnu; og han argumenterer nærmere for hvor usandsynligt det er at de komplicerede molekyler som skal bruges i livsprocesserne, kan sammenstykkes ved lutter fysiske tilfældigheder. [...]«

Og vi kan i dag tilføje: Det lidt-efter-lidt-scenari Dawkins holder fast i med sit billede af "bjerget" [læs: makroevolutionen] man langsomt og trinvist kan bevæge sig op ad, har forskningen i epigenetikken på den mest brutale måde gennemhullet. Med (næsten) Dawkins' egne ord: *Vi véd at du hallucinerer!* ■

¹ Artiklen **Lutter fysiske tilfældigheder**, WA den 8/3 2013.